

1

BELOFTE

Glastonbury Festival, juni 2009

‘Mijn vader heeft het grootste ei ter wereld gemaakt,’ zei ik flirterig tegen een sexy jongeman. Hij glimlachte terug. Kijk uit, fluisterde mijn brein toen ik een slok uit zijn zilveren heupflesje nam. De sterkedrank brandde in mijn keel. Ik zag de hele wereld wazig en warrig. Het was al te laat.

Het was vroeg in de ochtend op Glastonbury. We zaten op gammele strandstoelen vlak bij de Stone Circle, vertelden elkaar over ons leven en wachtten op de zonsopgang. Zijn pa was drummer in een rock-’n-rollband, die in de jaren zeventig verschillende keren had opgetreden op Glastonbury. Ik was onder de indruk, maar probeerde dat niet te laten merken. We hadden de hele nacht geprobeerd de ander te overtroeven om indruk te maken en de ander te verleiden uit de kleren te gaan.

‘Wat nou? Wedstrijdje wie de coolste vader heeft?’ Met een grijns reikte hij me een joint aan. Onze vingers streken langs elkaar en bleven even in de lucht hangen. Ik merkte dat ik te lang naar zijn lippen staarde.

Rondom ons lagen de kleurige resten van het festival: ballonnetjes, lege ciderflessen, een tutu met glitters, een modderige laars. Een geluidssysteem dat op een fietsdynamo werkte bracht oerklanken voort. Hippies uit de middenklasse verdrongen elkaar bij de touwschommel. Een man met alleen

een sarong om en verder beschilderd met uv-bodypaint trommelde op een paar bongo's. In het kampvuur gloeiden de rokende sintels nog na.

'Het is geen wedstrijd,' zei ik lachend. 'Maar als dat wel zo was, zou ik winnen.'

'Dat zullen we nog weleens zien,' zei hij met zijn Schotse accent. 'Wat was dat dan voor ei?'

Ik zweeg. Mijn brein was mistig. In de verte dansten flarden van herinneringen aan me voorbij. Ik staaarde hem aan, gefixeerd op de glimmende roze glitter in zijn baardje.

Ik had het er zomaar uit geflapt, als iets om trots op te zijn. Maar bij mij thuis was niemand trots op het ei. Het was een taboeonderwerp dat hoogstens in sombere tonen van diep berouw en spijt ter sprake kwam. Dat ei was een bron van ellende geweest. Er rustte een vloek op het ei.

Regel één van de journalistiek, bedacht ik: hou het bij de feiten.

'Eh... Het was een joekel van een ei, helemaal van goud,' stotterde ik. 'Met een heleboel diamanten. Duizenden diamanten. Als een gigantisch Fabergé-ei. Maar, eh...'

Ik zocht naar de juiste woorden. Deze sexy jongeman mocht ik me niet laten ontglippen. Hij reikte me het flesje weer aan en ik voelde hoe hij naar me keek terwijl ik mijn hoofd achteroversloeg om de druppels drank langzaam in mijn mond te laten sijpelen. Het was een elektrisch geladen moment. En toen vertelde ik het hele verhaal, in een reeks onsamenhangende zinnen. Ik vertelde hem over mijn familie van Joodse juweliers, die ooit, lang geleden, sieraden maakten voor sterren als Elizabeth Taylor en Elton John. Mijn vader maakte horloges voor Wimbledon-kampioenen. Hij had zelfs een poloteam gesponsord voor een wedstrijd tegen het team van prins Charles (de huidige koning Charles III).

Hij keek me aan en glimlachte. 'Dus jullie zijn rijk.'

'Helemaal niet,' protesteerde ik. 'Niet meer, in elk geval.'

Hij nam mijn hand in de zijne.

Rustig aan.

‘Maar goed, we hadden dus een historisch juweliersbedrijf, honderd jaar oud, en het liep prima, totdat mijn vader op het idee kwam om een gigantisch gouden ei met diamanten te maken. En dat ei... dat maakte alles kapot.’ Ik keek even op om te zien of ik hem niet verveelde, maar tot mijn verbazing luisterde hij gebiologeerd.

Dat had ik niet verwacht.

Ik was op Glastonbury aangekomen met een gebroken hart. Mijn vriend, met wie ik bijna vijf jaar een relatie had gehad, was naar Berlijn verhuisd en jawel, daar was hij verliefd geworden op een ander. Dat liet hij me weten in een e-mailtje, dat ik helaas opende toen ik op mijn werk was. We zouden afscheid nemen op een muziekfestival in Barcelona, waar we nog een paar ellendige dagen met elkaar doorbrachten vol spijt en verwijt, onderbroken door bitterzoete seks. Tijdens de vlucht naar Engeland had ik aan één stuk door gehuild en liet ik me vollopen met rode wijn. Gelukkig had ik mijn zonnebril bij me.

En dat was nog maar een week geleden. Nu was ik op Glastonbury, en niet bepaald in festivalstemming. Ik ging al vanaf mijn vijftiende elk jaar op pelgrimage naar Worthy Farm, maar dit jaar wilde ik de tijd nemen om de relatiebreuk te verwerken. Ik dacht dat ik niet langer kon vluchten voor de werkelijkheid door rond te dansen in een weiland. Maar de vriendin die me een vrijkaartje had bezorgd, had flink aangedrongen. Het zou me goeddoen, zo kon ik het verdriet uit mijn systeem krijgen, ik zou er sterker uit tevoorschijn komen. Allemaal clichés natuurlijk.

En daar zat ik dan. Net single, bijna dertig jaar oud, met tintelende benen en een beneveld brein door slaapgebrek. Daar zat ik zomaar onze familiegeheimen te verklappen aan deze sexy jongeman. Hij was gekleed als een figurant uit een hippie-versie van *Top Gun*. Zijn slanke lichaam was gehuld in een bruin leren pilotenjack met bontkraag en kleurige lapjes op de mouwen. Schuin op zijn donkere krullen droeg hij een matrozenbaret met zilveren lovertjes. Zijn kastanjebruine

ogen keken me ondeugend aan. *Maverick*, dwarsligger, zo had ik hem de hele nacht genoemd.

We waren eerder die avond al dansend op elkaar gestuit. We raakten aan de praat toen hij net iets te dichtbij danste. Hij bood me een drankje aan als excuus, of zat er meer achter? Ik volgde hem naar de bar terwijl hij zich een weg baande door de dansende menigte. We sloegen een paar kleffe shotjes sambuca achterover en schreeuwden onze naam in elkaars oor. We liepen weer terug naar de dansvloer, inmiddels hand in hand, maar onze vrienden waren verdwenen. In plaats van ze op te zoeken dansten we samen verder. Zijn handen vonden hun weg naar mijn middel. Daarna gingen we een eindje lopen, wachtend op de zonsopgang, met zin in een avontuurtje.

‘Wat is er met het ei gebeurd?’ vroeg *Maverick*, die zijn feloranje zonnebril afzette en schuin in zijn strandstoel ging liggen, zodat hij mij beter kon zien.

‘Het ei is kwijt,’ mompelde ik. ‘Het had miljoenen gekost om het te maken. En toen konden we het niet verkopen. De firma ging ten onder, daarna liep het huwelijk van mijn ouders stuk. Het was zeg maar het ei van Pandora...’ Mijn stem stokte. Ik begon me erg ongemakkelijk te voelen. Opeens was ik doodmoe. De magische energie die ik uit het zilveren flaconnetje had geput, stroomde uit me, net als mijn vermogen om het gouden ei los te zien van het leed en de ellende die het had veroorzaakt.

‘Hoe kun je nu een ei dat miljoenen waard is kwijtraken?’ vroeg *Maverick* met ongeloof in zijn stem. ‘Je telefoon, je sleutelbos, oké. Je kunt zelfs tijdelijk je verstand verliezen. Maar een massief gouden ei? Je vader moet toch weten waar het gebleven is.’ Hij liet mijn hand los en haalde een pakje sigaretten uit zijn jaszak tevoorschijn.

Ik schudde mijn hoofd en negeerde zijn teleurgestelde blik. Er zaten nicotinevlekken op zijn vingers, zag ik nu, en ik deinsde een beetje terug. We zwegen terwijl hij een trekje nam.

‘Mijn vader is dood.’ Fluisterend gaf ik onze ontluikende romance de doodsteek. Ik sloeg mijn ogen neer en keek naar

het tentenkamp in de verte, dat langzaam weer tot leven kwam.

‘Wat erg voor je.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Het gaat nu wel weer, maar dat ei leidde tot zijn ondergang.’

Ik voelde hoe hij me onderzoekend aankeek en naar de juiste woorden zocht; hij vroeg zich af of hij de magie had verbroken. We vielen weer stil.

De warme zonnestralen vielen op mijn hals en verdreven de mysterieuze sfeer van de nacht. In het zonlicht zag ik dat er een paar knopen aan zijn jasje ontbraken en dat hij rouwrandjes onder zijn nagels had.

‘Vraag je je weleens af waar het gebleven is?’ vroeg hij. Een laatste poging om me weer voor hem te winnen. Zijn vragen waren niet langer flirterig en intrigerend; ik vond ze nu alleen nog maar irritant. Misschien waren we toch geen zielsverwanten.

Ik had geen antwoord op zijn vraag. Dat had ik ook niet nodig. Ik had slááp nodig. Ik verlangde naar mijn ex-vriend; uit de kleren gaan met deze jongeman zou me niet verder helpen.

Ik voelde mijn verdriet weer opwellen in mijn hoofd.

Ik schoof de strandstoel naar achteren en wilde sorry zeggen, maar struikelde en viel op schoot bij Maverick. Hij lachte ongemakkelijk. ‘Je mag best trots zijn op je vader,’ zei hij zacht en hij streek een haarlok die voor mijn ogen hing opzij. ‘Vertel zijn verhaal verder.’

Ik gaf hem een afscheidskus en liep de heuvel af. Ja, dat zou ik inderdaad doen, dat beloofde ik mezelf.

In de juwelierswereld staat het gouden ei met de miniatuurbibliotheek bekend als het *Argyle Library Egg*, oftewel het bibliotheek-ei van Argyle, gemaakt door Kutchinsky, maar mijn moeder noemde het ei altijd het ‘ego’ van mijn vader. Ik voelde een mengeling van trots en verbijstering over de creatie van mijn vader. Het was fantastisch om het Wereldrecord-

certificaat van Guinness mee naar school te nemen en aan mijn vriendinnetjes te laten zien, maar ik dacht dat iedereen de voorkeur zou geven aan een chocoladepaasei boven een groot gouden ei. En ik voelde me gefrustreerd omdat ik elke keer als ik om een puppy zeurde te horen kreeg: ‘Ná het ei.’

Maar ‘ná het ei’ was ons leven voorgoed veranderd. Dit adembenemende kunstvoorwerp dat ons gezinsleven had verwoest, zou jarenlang het doelwit van mijn moeders haat zijn. Ze haatte het als haar ergste vijand, als een mens, een boosaardig monster dat haar had beroofd van haar werk, haar man en de vader van haar kinderen. Ook ik moest het ei haten. Maar het lukte me niet. Net zomin als ik het over mijn hart kon verkrijgen om pap te haten nadat hij ons had verlaten.

Ook na Glastonbury zou ik dit verhaal nog vaak vertellen op feestjes, bij het ochtendkrieken, als ik me door niets meer geremd voelde. Het was een manier om in verbinding te blijven met mijn vader, om hem voor te stellen aan vrienden en geliefden. Ik had het verhaal gepolijst: ik vertelde het op lichte toon, stapte luchtig over de tragiek heen en focuste op de excentrieke en mysterieuze details. Op precies het juiste moment haalde ik dan de foto tevoorschijn van pap met zijn gouden ei. Die foto bewaarde ik in een doos met souvenirs onder mijn bed. Ik had er altijd succes mee: ‘Wow! Dat ei is gigantisch!’ hoorde ik dan. Of: ‘Episch!’ of ‘Wat lijkt je op je vader.’

‘En waar is het ei nu?’ vroegen mensen vervolgens altijd. Dan haalde ik mijn schouders op. Weet ik niet. Doet er niet toe. Wil iemand nog een drankje? Het ei was weg, het was voorgoed verloren gegaan, net als mijn vader.

Maar ik bekende een nieuwe vlam dat ik er alles voor over zou hebben om het ei nog eens te zien, zodat ik kon begrijpen waarom het zo’n obsessie voor hem was geworden. Alleen al door dat hardop uit te spreken, pleegde ik verraad aan mijn familie, die een hoge prijs had betaald voor het ei.

‘Kun je niet beter in therapie gaan? Dat lijkt me een stuk

makkelijker dan een zoektocht naar een gigantisch gouden ei,' had hij geantwoord, niet helemaal voor de grap.

'Dit is mijn therapie.' Ik leunde achterover en nam een teug uit een fles lauwe prosecco die op het nachtkastje stond. Het waren lege woorden, maar ik voelde net zo'n leegte vanbinnen. Hij streek mijn rug en zijn hand kwam steeds lager te liggen, tot hij een ander verlangen in me wekte.

De nieuwe vlam werd mijn vaste vriend en het leven kreeg weer wat vastigheid. Ik zag ons leven een tijdje als een romcom waarin het verliefde stelletje door Ikea dwaalt, 's avonds bij zonsondergang door parkjes wandelt en innig verstrengeld zoent bij vertrek en thuiskomst. We gingen samenwonen en namen zelfs een katje in huis. Het was niet enkel rozengeur en maneschijn, maar vooralsnog was het voldoende.

Hij vond het verhaal van het gouden ei fascinerend. Eindelijk stelde hij vragen over ons juweliersbedrijf, waarop ik het antwoord schuldig moest blijven. Er gaapte een groot gat in mijn levensgeschiedenis. Toen we een jaar bij elkaar waren, verraste hij me met een oude Kutchinsky-advertentie uit een glossy tijdschrift dat hij op eBay had gevonden en die hij aan de muur in onze slaapkamer hing. Later kocht hij een minireplica van een Fabergé-ei voor me. Van beide cadeautjes kreeg ik tranen in mijn ogen, maar niet van verdriet. Het was voor het eerst in tientallen jaren dat iemand over dat deel van mijn leven wilde horen en het zelfs geweldig vond. Toen ik mijn moeder vertelde over het verjaarscadeautje, reageerde ze tot mijn verbazing geïrriteerd; ik mocht haar niet herinneren aan het verleden, want dan werd ze weer de emotionele afgrond in getrokken.

Stiekem begon ik memorabilia te verzamelen van ons juweliershuis, 'House of Kutchinsky': advertenties, foto's, krantenknipsels. Foto's van sieraden waren makkelijk te vinden op internet: zeldzame stukken uit de jaren zeventig werden geveild voor tienduizenden ponden. Soms herkende ik in catalogi en op social media een paar favoriete stukken van mijn groot-

ouders. Zag ik daar niet oma's gouden broche in de vorm van een tijger met ogen van smaragd? Die ring met een joekel van een diamant, had ze er niet net zo een gedragen? Was dat opa's vestzakhorloge? Het is een fascinerend idee dat sieraden onsterfelijk zijn, dat ze voortleven na de dood van hun maker. De wereld verandert voortdurend, maar juwelen blijven bestaan. Ze weerspiegelen de samenleving waarin ze zijn geschapen. Soms worden ze een tijdje gedragen, dan liggen ze tientallen jaren stof te vergaren. Of ze gaan verloren. Ze reizen door tijd en ruimte. Slechts zelden worden ze omgesmolten.

Ik kon het idee niet loslaten dat mijn vaders ei nog ergens op aarde bestond. Als ik het nog maar eens zou kunnen zien, dan zou ik misschien eindelijk snappen waarom hij alles op het spel had gezet om het te maken. Mijn werk als journalist had eronder te lijden. Ik deed geen onderzoek meer naar andere verhalen en besteedde al mijn vrije tijd aan onderzoek naar mijn familiegeschiedenis.

Na een tijdje had mijn vriend er natuurlijk genoeg van dat mijn obsessie onze weekends volledig in beslag namen. Ik dwarsboomde onze plannen, omdat ik liever stapels boeken doornam. Of ik haakte aan bij een excursie voor Amerikaanse toeristen door de Joodse buurt in het Londense East End zodat ik me kon inleven in de wereld van mijn Poolse voorouders, die zich hier in de negentiende eeuw hadden gevestigd na hun vlucht voor de Jodenvervolgingen. Maar ik had mijn familieverhaal nog nooit aan iemand verteld zonder de hulp van alcohol. Totdat ik het er een keer allemaal uit gooide tijdens een vergadering met collega-journalisten van *The Sunday Times Magazine*. Het was op onze vaste vergaderdag, een stijve bedoening. Zulke vergaderdagen waren kwellende bijeenkomsten; iedereen, van hoog tot laag, moest dan een onderwerp presenteren. De asblonde hoofdredactrice, voor wie ik doodsbenuwd was, noteerde de ideeën en stelde vragen als haar belangstelling was gewekt. Een kille blik betekende slecht nieuws, vooral als die gepaard ging met een al even kille glimlach.

‘Mijn vader heeft het grootste gouden ei ter wereld gemaakt,’ stotterde ik toen ik aan de beurt was. ‘Als een Fabergé-ei, maar veel groter en helemaal bedekt met roze diamanten.’ Wat zou de hoofdredactrice ervan vinden? Ze gaf geen krimp. Toen vertelde ik hoe het ei op primetime op de televisie was gepresenteerd en daarna een wereldtour had gemaakt per vliegtuig, waarin mijn ouders met het ei drie eerste klasplaatsen in beslag namen, verscheen er een echte glimlach op haar gezicht. ‘Dat is perfect voor onze Vaderdageditie,’ zei ze. ‘Wanneer kun je het af hebben?’

Ik was door het dolle heen. Al die jaren had ik me gek gezocht naar ideeën, terwijl dit geweldige verhaal al gewoon voor me klaarlag. Direct na de vergadering belde ik mam, normaliter mijn grootste fan. Maar ze zag het helemaal niet zitten dat ik het verhaal over pap en zijn ei wereldkundig zou maken. ‘Het is niet aan jou om dit verhaal te vertellen,’ zei ze streng. ‘Je was nog maar een kind, wat weet jij ervan?’ Niemand zal je informatie geven, waarschuwde ze. Iedereen die betrokken was bij het ei en de ondergang van het bedrijf zou er het zwijgen toe doen. Het was hun erencode.

Ik hoopte maar dat ze overdreef. Ik trok de stoute schoenen aan en belde de officieuze archivaris van juweliershuis Kutchinsky, David O’Connor. Hij was voorheen hoofdverkoper geweest en had in die tijd een goede band met mijn ouders. Toen het bedrijf in 1991 werd verkocht aan een concurrent, was hij aangebleven. Ik had me voor niets zenuwachtig gemaakt; David reageerde allervriendelijkst op mijn telefoontje en we spraken af dat ik komende zaterdag naar de winkel van Kutchinsky zou komen, waarna we zouden lunchen. Opnieuw voelde ik een knoop in mijn maag. Ik had nooit meer een stap in de zaak gezet nadat het ei ons gezin had verscheurd. Ik wist dat de zaak er nog was, onze winkel in de wijk Knightsbridge, vlak bij Harrods. In deze zaak hadden mijn familieleden voorheen hun fantastische sieraden gepresenteerd om de winkelende passanten te verleiden zich op te smukken met hun schitterende kunstwerkjes. Onze naam

prijkte nog steeds boven de deur, maar mijn familie was hier al lang geleden vertrokken. Zonder hun drijvende kracht had het merk zijn glans verloren. Vroeger was ik o zo trots als we met de auto langs de zaak reden. Nu vond ik het pijnlijk.

Ik had me netjes aangekleed in een marineblauwe jurk met nopjes, een blazer en knellende hakken. Het voelde absurd om over straat te strompelen op een tijdstip waarop ik meestal van een feestje terugkeerde. In de ondergrondse luisterde ik naar de dreunende muziek van mijn koptelefoon; ik was zo nerveus als voor een spannend feest. Toen ik voor de winkel stond, schoven de deftige vergulde deuren open, maar ik bleef als verstijfd stilstaan.

Het was alsof iemand de pauzeknop had ingedrukt op de dag dat de zaak was verkocht. Het tapijt, saffierblauw met goud in motieven met de vervlochten dubbele K, waar mijn grootvader zo trots op was geweest, lag er nog steeds. Aan het plafond hingen nog steeds de kristallen kroonluchters. Sieraden rustten op hun zachte leren bedjes in de glazen vitrines. Ik haalde diep adem. Ik zag mezelf als een filmheldin die na lange tijd terugkeert, klaar om de confrontatie aan te gaan met degene die zich meester had gemaakt van het familiebedrijf.

Toen verscheen David, gekleed in een elegant donkerblauw pak met zijden das. Hij verwelkomde me met een omhelzing. David had de kameleontische gave om zich het uiterlijk, gedrag en de gesprekstoon van de klanten aan te meten – behalve op feestjes, dan ging hij helemaal los en barstte hij in tranen of gezang uit, of zelfs allebei. Hij schoof zijn slanke figuur achter een van de goudomrande mahoniehouten bureaus en gebaarde me te gaan zitten. We wisselden wat beleefdheden uit, waarna ik uitlegde dat ik op speurtocht was om uit te zoeken hoe mijn vader stap voor stap het pad naar zijn ondergang was gegaan.

Het voelde zo vreemd om hier weer te zijn. Alleen de rimpels op Davids gezicht en de oorverdovende stilte in de winkel op wat een drukke zaterdag zou moeten zijn, wezen erop dat het verleden voorbij was.

Voor het meisje dat ik vijftientig jaar geleden was, lag de grootste aantrekkingskracht van de winkel in de nabijheid van de fantastische speelgoedafdeling van Harrods. Ik zocht mijn toevlucht in het administratiekantoor achter de zaak en at koekjes tot we eindelijk een bezoekje zouden brengen aan dat winkelparadijs vol onbereikbare schatten, zoals speelgoed-Ferrari's, reusachtige teddyberen en griezelige poppen met hoofdjes van porselein. Ik trok me ook graag terug in de ontwerpkamer, waar de mooiste potloden in de schitterendste kleuren lagen, vlijmscherp geslepen – althans totdat ik ze ter hand had genomen. Maar mijn mooiste herinneringen bewaar ik aan de keren dat wij kinderen lang mochten opblijven voor een cocktailparty. Er werden vaak chique soirees georganiseerd om klanten tot een aankoop te verleiden, journalisten aan te trekken en het personeel te bedanken.

De eerste keer dat ik van de partij mocht zijn, was ik zo'n acht jaar oud. Ik had een geweldige avond, al was ik niet blij met mijn kleren. Mam had mij en mijn jongere zusje Katrina uitgedost in witte blouses met ruches en een grote kanten kraag, Schots geruite zijden rokjes en zwartfluwelen blazertjes. Ik weet nog hoe ik boven op ditzelfde mahoniehouten bureau had gezeten en slokjes appelsap uit een champagneglas dronk. Mam stond achter me en hield een oogje in het zeil. Ze droeg een glamourjurk van zwart fluweel in de stijl van de jaren tachtig, opgesierd met een blinkende broche in de vorm van een egel; haar haar was getoupeerd en ze had haar nagels knalrood gelakt. Pap vlinderde van de ene klant naar de andere en nam tussentijds een kijkje bij zijn familie; dan kreeg ik een aai over mijn schouderlange krulhaar.

Met name de borrelhapjes trokken mijn aandacht: mini-hamburgers, gefrituurde vis en friet in kleine frietzakjes werden rondgedeeld op zilveren dienbladen. Maar mijn mooiste herinnering is die aan onze familie; we waren toen nog allemaal gelukkig en bij elkaar. Mijn glimlachende ouders, mijn chique maar ook wel een beetje intimiderende grootouders; zelfs mijn oom en tante keken blij. Ook onze neven en nich-

ten met aanhang waren op het feest aanwezig en dronken champagne op het gezamenlijke succes. Er hing een gevoel van saamhorigheid in de lucht. In het tijdperk vóór het ei.

Terwijl David en ik herinneringen ophaalden, dwaalde mijn blik steeds af, alsof ik verwachtte dat mijn vader elk ogenblik met grote stappen de trapreden af zou rennen om ons te begroeten. Ik knipperde met mijn ogen en voelde tranen branden. Ik klemde mijn kaken op elkaar.

Misschien begreep David wat er door me heen ging. Hij haalde me weer terug naar het heden. ‘Wil je misschien een paar juwelen passen?’ stelde hij voor met een schalks lachje. Nog voor ik iets kon zeggen, zag ik een diamanten ketting fonkelen in een fluwelen juwelenbakje. Mijn mond viel open bij de aanblik van deze extravagante creatie van glinsterende ijspegels en sneeuwvlokken aan een snoer.

Ik bond mijn haar bijeen en David legde het collier rond mijn hals. Mijn hart bonsde in mijn borstkas. Het was schitterend, maar kostte 90.000 pond, ruim tweemaal mijn jaarsalaris. Ik stelde me voor hoe een actrice getooid met dit juweel een Oscar in ontvangst zou nemen. Maar ik was gewoon een drieëndertigjarige journalist die zich prettiger voelde met een simpel gouden kettinkje en oorringen. Ik staarde naar mezelf in de spiegel. De ketting rustte zwaar op mijn hals en benam me haast de adem. Ik liet mijn vingers over de platina zetting van de diamanten glijden. Misschien in een volgend leven. Opeens was het sieraad verdwenen. Als een sluipende sfinx achter mijn rug had David het collier weggetoverd. ‘Voor je ermee vandoor gaat, meisje.’ Hij grinnikte.

De sluiting had een deukje in mijn huid achtergelaten. Ik wreef over mijn hals, bedroefd dat ik deze glinsterende glimp van het verleden moest loslaten.

We bladerden samen door oude Kutchinsky-catalogi, plakboeken met knipsels uit dure bladen en kranten, ook over het gouden ei. Toen zei David dat het tijd was om te gaan lunchen. Maar eerst wilde ik nog herinneringen ophalen in mijn vaders oude kantoortje. Ook dat voelde vreemd vertrouwd,

met de hoge stapels papier. Aan de muur hingen ingelijste foto's van beroemdheden uit de jaren negentig, gesierd met Kutchinsky-juwelen. Daar was prins Charles met ons polo-team; daar zag ik mam op een liefdadigheidsbal met prinses Diana. Maar van het ei ontbrak elk spoor. In de hele winkel wees niets op de catastrofale creatie die tot de ondergang van het juweliershuis Kutchinsky had geleid.

‘Waarom is het allemaal zo gelopen?’ wilde ik weten.

David had me naar een nabijgelegen Italiaanse broodjeszaak geleid, waar hij iedereen leek te kennen. Hij haalde zijn schouders op en ging niet in op mijn vraag; hij maakte grapjes met de bediening, zodat we een goed tafeltje zouden krijgen. Hij bestelde een fles wijn en haalde herinneringen op aan zijn avontuurlijke zakenreizen met mijn vader om sieraden en extravagante kunstvoorwerpen voor ettelijke tonnen geld te verkopen aan de superrijken. ‘Het kon allemaal niet op in die tijd,’ zei hij met iets van weemoed in zijn stem. ‘We waren jong, we vierden feest, we maakten plezier. Het was een dolle boel, meisje.’ Hij knipoogde. ‘De jaren tachtig waren prachtig. En we verdienden geld als water.’

De ober serveerde onze lunch en ons gesprek viel even stil. Daarna ging David verder met zijn verhaal over hun avonturen in verre oorden als Dubai en Brunei. Zo had hij eens op het voeteneind van het bed gezeten in de slaapkamer van een Midden-Oosterse koningin om de sieradencollectie te presenteren. ‘Dat was toen echt ongehoord,’ zei hij met weidse gebaren om zijn punt te benadrukken. ‘Westerse mannen in de slaapkamer van de koningin – een schandaal!’

Terwijl hij genoot van zijn clubsandwich haalde hij goede herinneringen op aan mijn vader en het ei, dat hij als het grootste succes van de firma zag. ‘Je vader was een beetje gek, maar wel geniaal. Het kon hem geen bal schelen wat mensen dachten!’ riep David uit. Er drupten kloddertjes mayo uit zijn sandwich op het tafelkleed. ‘Hij nam risico’s. Je grootvader liet hem zijn gang gaan, vooral na de eerste grote verkoop-successen.’